

El Sí de Josep

*Beneït siguis, Senyor Jesús
pel Cor de Maria, la teva Mare,
que va acollir la voluntat del Pare
amb una confiança total.*

*Beneït siguis, Senyor Jesús,
pel Sí de Josep a la proposta de Déu:
va ser el digne espòs de Maria,
i tu li donares el nom de «pare».*

*Tu vas voler que fos necessari
el Sí d'un home i una dona,
per fer-te «Déu-amb-nosaltres».*

*També nosaltres, com Josep,
volem obrir el nostre cor a Maria,
perquè la Mare del Déu fet home
ens ajudi a escoltar com ella la Paraula
i a fer-nos més semblants al seu Fill.*

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu: Jesús, el Messies, vingué al món d'aquesta manera: Maria, la seva mare, promesa amb Josep, abans de viure junts, es trobà que esperava un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home bo, no volent fer-ho saber públicament, es proposava de

desfer en secret l'acord matrimonial.

Mentre ell hi pensava, se li aparegué en somni un àngel del Senyor que li digué: «Josep, fill de David, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com esposa. És cert que ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble».

Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: «La verge tindrà un fill, i li posaran Emmanuel», que vol dir Déu-és-amb-nosaltres.

Josep es despertà i, complint el que l'àngel del Senyor li havia manat, la prengué a casa com esposa. [Mt 1, 18-24]

Salm responsorial 23

R/. Ha d'entrar el Senyor, / el rei de la glòria.

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten.
/ Li ha posat els fonaments dins els mars, / i les bases, a les fonts dels rius. **R.**

¿Qui pot pujar a la muntanya del Senyor? / ¿Qui pot estar-se al recinte sagrat? / El qui té el cor sincer i les mans sense culpa, / que no confia en els déus falsos. **R.**

Rebrà benediccions del Senyor, / rebrà els favors del Déu que salva. / Aquests són els qui vénen a buscar-vos, Senyor, / per veure-us de cara, Déu de Jacob. **R.**

L'EVANGELI PER A AVUI: Déu és amb nosaltres

La festa de Nadal està tan desfigurada que sembla gairebé impossible avui d'ajudar algú a comprendre el misteri que s'hi amaga. Potser hi ha un camí, però l'ha de fer cadascú. No consisteix a entendre grans explicacions teològiques, sinó a viure una experiència interior humil davant Déu.

Les grans experiències de la vida són un regal, però, d'ordinari, només les viuen les persones que estan disposades a rebre-les. Per viure l'experiència del Fill de Déu fet home, cal preparar-se per dins. L'evangelista Mateu ens ve a dir que Jesús, el nen que neix a Betlem, és l'únic que podem anomenar amb tota veritat «Emmanuel», que significa «Déu amb nosaltres». Però què vol dir això? Com pots tu «saber» que Déu és amb tu?

Tingues valor per quedar-te tot sol. Busca un lloc tranquil i assossegat. Escolta't a tu mateix. Apropa't silenciosament al més íntim del teu ésser. És fàcil que experimentis una sensació tremenda: que n'estàs de sol a la vida; que lluny són totes aquelles persones que t'envolten i que t'hi sents unit per l'amor. T'estimen molt, però són fora de tu.

Segueix en silenci. Potser sentis una impressió estranya: tu vius perquè estàs arrelat en una realitat immensa i desconeguda. D'on t'arriba la vida? Què hi ha al fons del teu ésser? Si ets capaç d'«aguantar» una mica més el silenci, probablement començaràs a sentir temor i, alhora, pau. Ets davant del misteri últim del teu ésser. Els creients en diuen Déu.

Abandona't a aquest misteri amb confiança. Déu et sembla immens i llunyà. Però, si t'obres a ell, el sentiràs proper. Déu és en tu sostenint la teva fragilitat i fent-te viure. No és com les persones que t'estimen des de fora. Déu és en el teu mateix ésser.

Segons Karl Rahner, «aquesta experiència del cor és l'única amb què es pot comprendre el missatge de fe de Nadal: Déu s'ha fet home». Ja no estaràs mai sol. Ningú no està sol. Déu és amb nosaltres. Ara saps «alguna cosa» de Nadal. El pots celebrar, gaudir i felicitar. Pots gaudir amb els teus i ser més generós amb els qui pateixen i viuen tristos. Déu és amb tu. [J. A. PAGOLA]

«S'ha manifestat la benignitat i la humanitat de Déu, salvador nostre» (Tt, 3,4)

7. La sinodalitat és el camí del futur

A partir del que hem estat dient fins avui ens podem adonar que **quan el papa Francesc parla de 'sinodalitat', no s'inventa absolutament res**: sinó que es limita a recuperar senzillament el que l'Església ha viscut en els seus millors moments, i que és justament el que l'Església del Concili Vaticà II volia recuperar. La paraula «sinodalitat» és nova, però en els seus millors moments l'Església ha viscut els que vol dir la paraula «sinodalitat» però sense fer servir la paraula.

Mireu, si no, el que escrivia un dels teòlegs més autoritzats del Concili, Josep de Smedt, en el llibre «*El sacerdoti dels fidels*» publicat l'any 1962, que és l'any en què s'iniciava el Concili, escrivia: «*El cos docent [els bisbes] no es basa només en l'acció de l'Esperit Sant sobre els bisbes; sinó que també han d'escoltar l'acció del mateix Esperit en el poble de Déu. Per tant, el cos docent [els bisbes] no només parla al Poble de Déu, sinó que també escolta aquest Poble, en el qual Crist continua el seu ensenyament*». (Fixem-nos en un detall: aleshores feien servir una expressió que avui ja no es va servir: 'cos docent', per dir bisbes; en canvi avui fem servir una paraula: 'sinodalitat' per dir el que ells volien explicar amb moltes paraules...)

Les paraules del teòleg de Smedt volen dir que els bisbes, igual que la resta dels fidels, han d'escoltar el Poble de Déu —del qual els bisbes també formen part— i, juntament amb ell, han de discernir y elaborar decisions pastorals. El Concili en dona l'última raó en la Constitució sobre l'Església: «**La totalitat dels fidels, que han rebut la unció del Sant (cf. 1Jn 2,20) no es pot equivocar en creure, i manifesta aquesta seva prerrogativa peculiar mitjançant el sentit sobrenatural de la fe de tot el poble, quan 'des dels Bisbes fins als darrers fidels laics' expressa el seu consens universal sobre coses de fe i de costums**» (LG,12).

Veiem, doncs, que el concili no va fer servir la paraula 'sinodalitat', però sí que parlava de tot el que la paraula *sinodalitat* vol dir.

= = =

Vistes les coses així, és fàcil d'entendre el papa Francesc quan diu que: «**el camí de la sinodalitat és el camí que Déu espera de l'Església del tercer mil·lenni**». És una manera d'entendre i de viure l'Església completament diferent de com un clericalisme repatani l'havia entesa, la vivia i la volia fer viure.

I un canvi com aquest no es fa en quatre dies, perquè no és un canvi extern: és per damunt de tot una conversió de mentalitat i de cor. Amb raó diu el papa que: «*Hi ha molta resistència a superar la imatge d'una Església rígidament dividida entre dirigents i subalterns, entre els qui ensenyen i els que han d'aprendre, oblidant que a Déu li agrada canviar posicions: «Va derrocar als potentats dels seus trons i va exaltar als humils» (Lc 1,52), va dir Maria*».

I acabem per on vam començar: **ens dirigim cap a una Església petita**, certament, però confiem i esperem que la implicació i la sinodalitat dels cristians —sota l'impuls de l'Esperit, certament— farà que no sigui una Església in-significant (amb un guió entremig) sinó una Església que sigui signe (que «signifiqui») la presència salvadora del Regne de Déu enmig dels homes i dones d'avui. □ [PERE CODINA-MAS]

Aquesta setmana ...

Ds 17 - Dg 18	Sortida de Nadal: Grup d'Esplai a la Conreria
Diumenge, 18	QUART DIUMENGE D'ADVENT En acabar la missa de 11:30 Concert de Nadal de Veus Clares
Dilluns, 19	20:30 Pregar la Paraula al CM
Dimarts, 20	17.30 - Vida Creixent, a CM 19:00 - Ioga, Harmonització Vital a ST
Dimecres, 21	09:00 - 12:30 L'ASSISTENTA SOCIAL Arxiprestal amb CITA PREVIA: 933 44 16 50 17:30 - Ioga, Harmonització Vital a ST
Dissabte, 24	19:30 MISSA a ST (Missa de Vigília) 20:00 MISSA POLLET a CM 24:00 MISSA DEL GALL a CM: Celebració conjunta CM- ST
Diumenge, 25 NADAL	Sant Tomàs: 10:00 (castellà) i 11:30 Cor de Maria: 11:45; 13:00 (castellà) i 20:00

No sabem exactament quin dia va néixer Jesús...

(I gairebé és segur que no va ser el 25 de desembre...) I no és cap problema! A missa diem en el Credo: «...*nasqué de Maria Verge*», i no pas: «...*nasqué de Maria Verge un 25 de desembre*»! La fe ens diu que el Fill de Déu es va fer un de nosaltres, i no pas el dia en què això va passar. I si aquesta incertesa a algú li fa trontollar la fe... que s'ho faci mirar. (O vol dir que en té molt poca, si aquest dubte li fa trontollar!)

Perquè la data del naixement de Jesús és —i sempre ha estat— del tot incerta. Ja des dels inicis es proposaren diverses dates i molt variades. **Finalment es «fixà» que seria el 25 de desembre.** Quan i com va ser?

A Roma, un 25 de desembre de l'any 274, l'emperador Aurelià va instaurar la festa de la «**Nativitat del sol Invicte**». I va fer encunyar unes monedes que portaven la inscripció: «SOL DOMINVS IMPERII ROMANI» (=«*El sol, senyor de l'imperi romà*»), i en elles Aurelià es presentava ell mateix com a representant del déu sol a la terra.

Gairebé mig segle més tard, l'Església de Roma, preocupada per la participació activa dels molts cristians en aquelles festes i per l'extraordinària difusió dels cultes solars, en el segle IV, concretament durant el papat de Juli I (337-352), es va decidir que aquell mateix dia 25 de desembre els cristians celebrarien —no la *Nativitat del Sol invicte*— sinó la **Nativitat del Senyor** (*Dies Natalis Domini*), festa de la Llum que prové de l'autèntic Sol. El mateix dia de festa, els pagans celebraven una cosa, i els cristians en celebraven una altra...

Parròquia del Cor de Maria: P. Claret, 45-47 - 08025 / Tel. 93 458 60 76)

Parròquia de Sant Tomàs d'Aquino: Despatx: Passatge Alió 8 / Tel. 93 457 06 81

Comunitat dels Claretians: 93 476 68 34. // **Mòbil parroquial:** 609 23 47 67